

РЕШЕНИЕ

№ 167

гр. София, 09.01.2014 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 15 състав, в публично заседание на 10.12.2013 г. в следния състав:

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: Полина Якимова

при участието на секретаря Ина Андонова, като разгледа дело номер **2880** по описа за **2013** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.156–161 във връзка с чл.129, ал.7 от ДОПК.

В постъпило на 21.02.2013 г. в Дирекция ОДОП С. оспорване [фирма], ЕИК[ЕИК], представлявано от Г. Ц. заявява недоволство от:

- Акт за прихващане или възстановяване № 1251126/ 24.09.2012 г., издаден от С. В., старши инспектор по приходите в ТД „Големи данъкоплатци и осигурители” С., потвърден от директора на Дирекция „Обжалване и данъчно-осигурителна практика” С. при ЦУ на НАП с решение № 123/ 22.01.2013 г. и от

- Решение № 123/ 22.01.2013 г. на директора на Дирекция „Обжалване и данъчно-осигурителна практика” С. в частта му, с която е оставена без разглеждане жалбата на дружеството като насочена срещу несъществуващ акт досежно сума в размер на 143336,37 лв във връзка с отменен ДАПВ № 1387/ 22.11.2004 г.

Оплакванията за незаконосъобразност на АПВ и на решението на органа по чл. 152, ал. 2 ДОПК са аргументирани със следните твърдения:

Първо, необоснована преценка на директора на ДОДОП С. за предмета на оспорването по реда на чл. 152 ДОПК. Не отговаряло на действителността приетото в решение № 123/ 2013 г., че се претендира отмяна само на отказа да бъде възстановена сумата 330071,62 лв /а по отношение на останалата част от поисканата сума от 1 490 064,70 лв АПВ е влязъл в сила/. Жалба № 53 03 1360/ 11.10.2012 г. е депозирана своевременно и с нея са оспорени всички констатации и изводи по АПВ.

Второ, описаните в искането за прихващане или възстановяване /вх. № 94 Г 109 от 16.07.2012 г./ суми са дължими на [фирма], тъй като не е изтекъл срокът за

заявяването им. Прихващания от приходната администрация въз основа на влезлите в сила решения не са извършени по надлежния ред, защото не са били налице основанията по чл.32 ДОПК – във връзка с приложението на цитираната норма се настоява, че до средата на 2012 г. цялата счетоводна документация на [фирма] е в държане на органите на досъдебното производство. Позицията на ответника, че сумите не са внесени в бюджета, не държи сметка за естеството на търговските сделки, от които произтича правото на данъчен кредит.

Искането до съда е за отмяна на АПВ, както и на решението на органа по чл. 152, ал. 2 ДОПК в частта, с която е приета недопустимост на производството като противоречащи на материалния закон. Подробна аргументация в негова подкрепа е изложена и по реда на чл.149, ал.3 ГПК.

Ответникът, директорът на Дирекция „ОДОП” С. при ЦУ на НАП, се представлява от юристконсулт, който отрича основателността на жалбата.

От фактическа страна се установява:

Началото на разглежданото производство е поставено на 16.07.2012 г., когато Г. Ц., управител на [фирма], се обърнала към ТД на НАП С. с искане да бъде извършено възстановяване на:

1. сумата 1 042 452,28 лв по отменен ДРА № Р. 169/ 18.12.2000 г. на ТДД С. ДП В. /по решение на СГС, АО, III Г състав по адм. дело № 2926/ 2003 г., влязло в сила на 15.10.2004 г. - решение по адм. дело № 2444/ 2004 г. на ВАС, I отделение;

2. сумата 353 038,48 лв въз основа на отменен ДРА № Р. 123/ 31.10.2000г. на ТДД С. ДП П. с обхват данъчен период м. февруари 2000 г., с който е определен ДДС за внасяне в цитирания размер заедно със задължителни лихви въз основа на решение по адм. дело № 1464/2001 г. на СГС, III В състав, оставено в сила на 20.04.2004 г. с решение по адм. дело № 5442/ 2003г. на ВАС;

3. 190071,62 лв въз основа на отменен РА № 073/ 30.09.2000 г. на ДП П., с който не е признато право на данъчен кредит в цитирания размер за данъчен период м. март 2000 г. – решение по адм. дело № 507/ 2001 г. на СГС, АО, III Г състав и решение от 12.05.2003 г. по адм. дело № 10 579/ 2002 г. на ВАС и

4. сумата 234 574 лв въз основа на отменен ДАПВ № 1387/ 22.11.2004 г. на ДП В. /с влязло в сила на 11.07.2006 г. решение по адм. дело № 867/ 2005 г., поправено с решение № от 22.01.2007 г., във връзка с който се дължи възстановяване на 234 574 лв по съображения, че възстановяването по сметката на дружеството суми от 28.03.2000 г., 29.03.2000 г. и 12.04.2000 г. в общ размер на 94 574 лв съдът бил признал за незаконосъобразно.

Към искането са приложени:

- решение от 02.12.2003 г. по адм. дело № 2926/ 2003 г., с което е отменен ДРА № Р. 169/ 18.12.2000 г. на ТДД С. ДП В. с обхват задълженията на дружеството по ЗДДС /отм./ за периодите от 01.01.1998 г. до 31.01.2000 г., с който са установени задължения по ЗДДС в размер на 1 042 452,28 лв в резултат на непризнато право на данъчен кредит по доставки на стоки. Решението за отмяна на ДРА е влязло в сила на 15.10.2004 г. – решение № 8320 по адм. дело № 2444/2004 г. на ВАС.

- решение от 01.04.2003 г. на СГС, АК, III Е състав по адм. дело № 1464/2001г., с което е отменен ДРА № 123/ 00 г., с който за данъчен период м февруари 2000 г. е определен ДДС за внасяне в размер на 353038 лв. Решението е влязло в сила на 20.04.2004 г. – решение по адм. дело № 5442/ 2003г. на ВАС.

- решение от 23.07.2002 г. по адм. дело № 507/ 2001 г., с което е отменен ДРА

№ 073/ 30.09.2000 г. на ТДД С. ДП П., с който е отказано признаване на декларирания със справка-декларация за периода м. март 2000 г. данъчен кредит /ДК/ в размер на 190071,62 лв и на дружеството е признато право на ДК в цитирания размер. С решение № 4484/12.05.2003 г. на ВАС посоченият съдебен акт отменен само в частта, с която е постановено признаване на право на приспадане на данъчен кредит по съображения, че СГС няма такава правомощие.

- решение, постановено на 06.06.2006 г. по адм. дело № 867/2005 г., поправено с решение от 22.01.2007 г. по същото дело, с което ДАПВ № 1387/ 22.11.2004г., издаден по искане вх. № 030100 2751/ 18.10.2004 г. е отменен и преписката е върната на офис В. при ТД на НАП С. за ново произнасяне.

След анализ на отделните пунктове на искането и подкрепящите ги доказателства органът по приходите, определен с резолюция № 1251126/ 24.08.2012 г. на старши инспектор приходи при ТД на НАП С., приема следното:

По пункт 1 - за възстановяване на 1 042 452,82 лв с фактическо основание отменен ДРА № Р. 169/18.12.2000 г. В рамките на производството, приключило с цитирания ДРА, е установено, че за данъчните периоди, включени в обхвата му /от 01.01.1998 г. до 31.01.2000 г./, са издадени ДРА, по които на дружеството са възстановени ефективно 1 023 688 лв ДДС. Формиран е извод в отменения РА, че дружеството следва да върне неправомерно възстановен данък 715 954 лв. В обобщение е прието, че сумата 1 042 452,28 лв следва да бъде внесена в бюджета от [фирма]. Следователно след отмяната на ревизионния акт не се формира подлежаща на възстановяване сума.

В рамките на проверката е установено, че сумите по пункт 2 от молбата – 353 038,48 лв и по т. 4 - 234574 лв /общо 587612,48 лв/ касаят данъчен период м. февруари 2000 г. Спрямо жалбоподателя е извършена ревизия по ЗДДС с обхват цитирания данъчен период въз основа на справка-декларация с резултат за периода ДДС за възстановяване 234574 лв по реда на чл.77, ал.2 ЗДДС /отм., считано от 01.01.2007 г./ За резултатите от нея е издаден РА № 03 066/ 06.03.2000г. /л. 212 и сл. от приложението към делото/, в което производство сумата е призната за възстановяване и ефективно са възстановени 94574 лв – цитираното обстоятелство не се оспорва и е заявено в искане № 94 Г 109/ 16.07.2012 г. Остатъкът 140 000 лв не е възстановен на дружеството. Възложено е ново ревизионно производство, за резултатите от което е издаден РА № Р. 123/ 2000 г., определен е ДДС за внасяне 258 464,48 лв, прието е, че дружеството следва да възстанови 94574 лв по ДРА № 03 066/ 06.03.2000 г. или е определен общо ДДС за внасяне 353 038,48 лв и лихви. Последвала отмяна на РА с окончателен съдебен акт. От жалбоподателя не са внасяни суми във връзка с него.

По пункт 3 от молбата – 190 071,62 лв. За резултатите от ревизия с обхват данъчен период м. март 2000 г. въз основа на справка-декларация с резултат за периода ДДС за възстановяване 190071,62 лв по реда на чл. 77, ал. 2 ЗДДС /отм., считано от 01.01.2007 г./ е издаден ДРА № 073/ 30.09.2000 г., с който е определен ДДС за внасяне в размер на 726,40 лв заедно с лихви. С влязло в сила решение ДРА е отменен, а сумата 726,40 лв не е внесена от дружеството.

По искане за прихващане или връщане вх. № 030100 2751/ 18.10.2004 г. и въз основа на решения на ВАС от 12.05.2003 г. и от 20.04.2004 г. е издаден ДАПВ № 1387/ 22.11.2004 г., според който на дружеството се възстановява 140 000 лв за м. февруари 2000 г. и 190071,62 лв за м. март 2000 г. ДАПВ е обжалван и отменен с влязло в сила на 11.07.2006 г. решение на СГС по адм. дело № 867/ 2005 г., поправено с решение от

22.01.2007 г.

Последвало издаване на ДАПВ № 14697/ 19.01.2007 г. от ТД на НАП В., с който се признават за възстановяване 140 000 лв за м. февруари 2000 г. и 190071,62 лв за м. март 2000 г. Цитираният ДАПВ е с резултат 0,00 лв за възстановяване. След отмяната му от директора на Дирекция „О.” В. преписката е изпратена на ТД на НАП С. по компетентност. Извършена е проверка, приключила с протокол № 1098/ 23.07.2007 г., според който не е дължимо възстановяване на исканите суми в полза на [фирма], а за данъчен период март 2000 г. следва да се възложи ревизия. Прието е от органа по приходите, че редовно съобщеният протокол не е обжалван в срок. Ревизия с цитирания обхват е извършена и приключва с РА № 2300 901/ 01.02.2008 г., с който не е признат данъчен кредит и е определено задължение за внасяне 646 лв и лихви. Съобщаването на акта е сторено по реда на чл. 32 ДОПК. Не се твърди и не се установява РА да е оспорен по реда на ДОПК.

По искане на дружеството е извършена втора проверка по прихващане и възстановяване, за резултатите от която е съставен протокол № 800214/ 22.02.2008 г., връчен по реда на чл. 32 ДОПК.

При горните фактически основания и съобразно чл. 171 ДОПК е произнесен отказ да бъдат възстановени визираните в искане № 94 Г 109 от 16.07.2012 г. суми.

АПВ № 1251126 от 24.09.2012 г. е съобщен на управителя на [фирма] на 28.09.2012 г. и е оспорен пред органа по чл.152, ал.2 ДОПК на 11.10.2012г. /заедно с АПВ № 1257681/ 03.10.2012 г., потвърден с решение № 2947/ 13.12.2012 г., съдебното производство по жалбата срещу който е прекратено поради оттеглянето ѝ от [фирма]/.

Според обстоятелствената част на оспорването до решаващия орган от [фирма] е заявено искане за прихващане или възстановяване /И./ въз основа на решението за отмяна на ДРА № Р. 123/ 31.10.2000 г., с оглед на което на дружеството се следва възстановяване на 140 000 лв; въз основа на решения за отмяна на ДРА №073/ 30.09.2000 г. относно сумата 190 071,62 лв и въз основа на решенията за отмяна на ДАПВ № 1387/ 22.11.2004 г. На стр. 2, абз. 3 от жалбата по чл. 152 ДОПК е посочено, че на дружеството се дължи възстановяване и на сума в размер на 143 336,37 лв.

В констативната част на решение № 123/ 22.01.2013 г. е отразено, че жалбата срещу АПВ № 1251126/ 24.09.2012 г. не е насочена срещу частта му, с която е отказано възстановяване на сумата 1 042 452,28 лв по т. 1 от искането, както и в частта, с която е отказано възстановяване на сумата над 140 000 лв по т. 2 и т. 4 от искането. Изведено е заключение, че в цитираните части АПВ е влязъл в сила, а се оспорва досежно сумата 140 000 лв във връзка с отменен ДРА № Р. 123/ 31.10.2000 г.; досежно сумата 190 071,62 лв във връзка с отменен ДРА № 073/ 30.09.2000г., декларирана като данък за възстановяване по справка-декларация по ЗДДС за данъчен период м. март 2000 г. и досежно сумата 143 336,37 лв във връзка с отменен ДАПВ № 1387/ 22.11.2004 г.

Прието е, че жалбата е недопустима в частта, с която се претендира отмяна на АПВ № 1251126 от 24.09.2012 г. досежно сумата 143 336,37 лв, каквато в искането, въз основа на което е започнало производството, не фигурира и каквото не е разглеждано от органа по приходите, извършил проверката.

Издадените в рамките на приходната администрация актове, цитирани в констативната част на оспорения АПВ /и в решението на ответника/ са приети по делото. Жалбоподателят отрича законосъобразното изпълнение на процедурата по чл.

32 ДОПК за съобщаване на протокол № 1098/ 23.07.2007 г. на ОП офис К., ДРА № 2300 901 от 01.02.2008 г. на ОП при ТД на НАП С. област и протокол № 800214/ 22.02.2008 г. на ОП офис К.

Изложените данни обуславят следните фактически изводи:

За данъчните периоди от 01.01.1998 г. до 31.03.2000 г. спрямо жалбоподателя са издадени ДРА № Р. 169/ 18.12.2000 г. на ТДД С. ДП В., ДРА № 073/ 30.09.2000 г. на ТДД С. ДП П. и ДРА № 073/ 30.09.2000 г. на ТДД С. ДП П., които са отменени влезли в сила решения на СГС като издадени при съществени нарушения на процесуалните правила. След влизане в сила и на последното от тях на 15.10.2004 г. от дружеството е заявено искане за прихващане или връщане /вх. № 030100 2751 от 18.10.2004 г./, по което е произнесен ДАПВ № 1387/ 22.11.2004г. на ДП В., отменен с влязло в сила на 11.07.2006 г. решение по адм. дело № 867/ 2005 г. на СГС, поправено с решение № от 22.01.2007 г. В мотивите на съдебния акт /л. 79 от делото/ е прието, че за данъчен период м. февруари 2000 г., за който от [фирма] е деклариран ДДС за възстановяване 234 574 лв не се установява тезата на приходната администрация за ефективно възстановен ДДС, съставляващ разликата между цитираната сума и 140 000 лв, тъй като прихващанията с банкови бордера от 28, 29 март и от 12 април 2000 г. са неправомерно извършени.

След влизане в сила на цитираното решение, с което преписката е върната на органа по приходите, на 16.11.2006 г. от [фирма] е депозирано искане за прихващане или възстановяване на ДДС за данъчен период м. февруари 2000 г. /234 000 лв/, м. март 2000 г. /190 000 лв/, м. април 2000 г. /143366 лв/ и на ДДС в размер на 60 000 лв дължимо на [фирма]. На 19.01.2007 г. е издаден АПВ № 14697 от орган по приходите при ТД на НАП В. /по искане вх. № 03 42/ 859 от 01.10.2006 г./, с който е отказано възстановяване на заявените суми

С решение № 182/ 19.03.2007 г. директорът на Д. В. отменя цитирания акт и изпраща преписката на директора на ТД на НАП С. област за произнасяне по И. № 03 42/ 859 от 01.10.2006 г.

В молба вх. № 0164 2071 от 22.01.2007 г. управителят на [фирма] потвърждава искането за възстановяване на 330 000 лв; депозирано е искане и на 23.03.2007 г. с аналогично съдържание.

С резолюция № 646/ 19.03.2007 г. /актът не е приложен по делото, но съдържанието му е възпроизведено в констатации към протокол № 800214 от 22.02.2008 г. – л. 170/ е възложено извършване на проверка за установяване на факти и обстоятелства, в рамките на която са изискани сведения от данъчно-осигурителната сметка на дружеството във връзка със счетоводните операции, взети въз основа на съдебните актове, касаещи данъчни периоди февруари, март и април 2000 г. Протоколът за резултатите от проверката не е приобщен към преписката.

На 22.02.2008 г. от органи по приходите при ТД на НАП С. област е съставен протокол за установяване на факти и обстоятелства за резултатите от проверка, възложена с резолюция № 800214/ 15.02.2007 г. „във връзка с подадено искане за прихващане или възстановяване вх. № 26 Е 12/ 08.02.2008 г.“, към което се твърди, че са приложени четири съдебни решения, индивидуализирани по дати на постановяване, от които става ясно, че касаят разглеждания случай. Според протокола искането е за възстановяване на 330 000 лв ДДС за периодите февруари и март 2000 г. Констатацията за първия период е, че с РА № 03 066/ 13.03.2000 г. на ДП В. на дружеството е възстановен ДДС в размер на 234574 лв., ДРА не е обжалван и не е

отменен. За цитирания период и за следващи данъчни периоди е възложена ревизия, в рамките на която е издаден РА № Р. 169/ 18.12.2000 г., който е отменен от СГС и следователно в сила е ДРА № 03 066 от 13.03.2000 г.

За данъчен период м. март 2000 г. е издаден ДРА № №73/ 30.09.2000 г. от ДП В., с който е отказано право на данъчен кредит и е отказано възстановяване на декларирания резултат ДДС за възстановяване в размер на 190 071,62 лв. С решение от 23.07.2002 г. на СГС РА е отменен и е постановено признаване на правото на данъчен кредит в цитирания размер. Но с решение на ВАС същото е отменено в часта, с която е признато право на данъчен кредит по съображение, че с такова правомощие съдът не разполага. Като възприели цитираните доводи като източник на правомощие да преценят в рамките на ревизия да бъде ли признато право на данъчен кредит за данъчен период м. март 2000 г. органите по приходите извършили такава. За резултатите ѝ е издаден РА № 2300 901/ 01.02.2008г., според който възлагателната заповед - ЗВР № 901 от 23.07.2007 г. е връчена на 06.08.2007 г. във връзка с подадена молба по чл. 129 ДОПК с вх. № 26 Е 29/ 23.03.2007 г. Установено е задължение по ЗДДС в размер на 191 718,02 лв със съответните закъснителни лихви.

Жалбоподателят отрича валидността на цитирания РА като доказателствен източник по съображения, че липсва заповед за възлагане на ревизия, нито данни такава да е връчена на задължения субект, респ. за изменението ѝ, не е приложен ревизионен доклад и следователно е невъзможна преценката съставен ли е той своевременно – чл. 117, ал. 1 ДОПК, нито данни РД да е връчен на адресата си. Цитираните доводи биха били относими към производство по оспорване на акта – както сочи процесуалният представител на ответника, при нередовно съобщаване на РА срокът за оспорването му не е започнал да тече. Оспорват се и констатациите към протокол № 800214/ 22.02.2008 г. с аргументацията, че институтът проверка за ревизиран период не е познат на българското данъчно право. Позицията на дружеството е, че своевременно са заявени за възстановяване вземания за ДДС въз основа на влезлите в сила съдебни актове. По отношение на РА № 2300 901/ 01.02.2008 г. се сочи, че с издаването му се прекъсва давността по отношение на [фирма]. В тази връзка е ирелевантно обстоятелството влязъл ли е в сила същият, защото от цитирания момент започва да тече нова давност. Във връзка с изпълнението на процедурата за съобщаване на цитирания РА са изложени подробни съображения, сред които – липсват данни адресатът на пощенските пратки да е известен от пощенските служби, поне два пъти в рамките на месец /за да се приеме, че пратката е непотърсена от получателя си – протокол № 1370 от 04.03.2008 г. обективира посещение на апартамент № 27, а не 204, а поканата от 01.02.2008 г. е с обявен стар адрес за кореспонденция. Освен това ревизията, приключила с цитирания РА, е възложена в нарушение на правилото на чл. 109 ДОПК.

При установената фактическа обстановка съдът намира от правна страна следното:

1. По отношение на частта от АПВ, за която в решение № 123/ 2013 г. на ответника е прието, че не се обжалва и е влязъл в сила:

Изводът на органа по чл. 152, ал. 2 ДОПК, че досежно претендираните за възстановяване суми по т. 1 от искането 1 042 452,28 лв; досежно сумата 353038,48 лв по т. 2 от искането и 94574 лв /част от сумата по т. 4 от искането

– разлика между 234 574 лв и 94 574 лв/ АПВ е влязъл в сила, не съответства на съдържанието на жалбата по реда на чл. 152 ДОПК и възражението на „Е. 95 О. в тази насока е основателно.

Видно от жалба вх. № 53 03 1360/ 11.10.2012 г., от дружеството е заявено оспорване на АПВ в неговата цялост. Извод за възприемане на АПВ в посочените части чрез необжалването му е следвало да се формира след указание до дружеството да заяви изрично поддържа ли оспорването на АПВ досежно сумите по т. 1,2 и 4 в тяхната цялост. От друга страна решаващият извод на органа по чл. 152, ал. 2 ДОПК е, че И. е подадено след като е изтекъл срокът по чл. 129, ал. 1 ДОПК и следователно не е подлежало на разглеждане от органа по приходите. По тези съображения при спазване на принципа за процесуална икономия съдът приема, че АПВ в цитираните части е мълчаливо потвърден.

2. Решение № 123/ 22.01.2013 г. на директора на Дирекция „Обжалване и данъчно-осигурителна практика” С. в частта му, с която е оставена без разглеждане жалбата на дружеството като насочена срещу несъществуващ акт досежно сума в размер на 143336,37 лв във връзка с отменен ДАПВ № 1387/ 22.11.2004 г. е правилно.

В съдържанието на искане № 94 Г 109/ 16.07.2012 г. липсва претенция за възстановяване на сума в посочения размер. Според данните по преписката тя е относима към данъчен период м. април 2000 г., който е извън обхвата на разглежданото искане. Като насочена срещу несъществуващ акт жалбата по реда на чл.152, ал. 2 ДОПК правилно е оставена без разглеждане по субсидиарното приложение на чл. 88, ал. 1, т. 3 АПК вр. § 2 ДОПК. В цитираната част жалбата срещу решението, представляващо във визираната част акт по чл. 147 ДОПК, е неоснователна.

3. По съществуването на спора:

АПВ е издаден от органа по приходите в ТД на НАП С., натоварен с извършването на проверка по искането на дружеството съгласно нарочна резолюция - изрично писмено възлагане по аргумент от чл. 110, ал. 4 ДОПК не е необходимо. Спазени са изискванията на писмена форма и съществени реквизити – чл. 59, ал. 2 АПК вр. § 2 ДР на ДОПК.

Правилата за прихващане и възстановяване са дефинирани в глава шестнадесета, раздел първи от ДОПК – разпоредбите на чл. 128 и чл. 129 от кодекса съдържат както материалноправни, така и процесуални разпоредби. Така в първата от тях са визирани подлежащите на възстановяване суми „недължимо платени или събрани суми за данъци, задължителни осигурителни вноски, наложени от органите по приходите глоби и имуществени санкции, както и суми, подлежащи на възстановяване съгласно данъчното или осигурителното законодателство от Националната агенция за приходите”. Решаващият извод на ответника е в насока, че към датата на възникване на вземането за възстановяване на ДДС за данъчните периоди февруари и март 2000 г. е в сила Д. /отм./, според чл. 112, ал. 1 от който недължимо платени данъчни вземания, такси, както и суми, подлежащи на възстановяване на друго основание, се прихващат срещу изискуеми данъчни задължения и санкции, наложени от данъчен орган. Докато в Д. /отм./ не е предвиден срок за предявяване на искането за прихващане или

възстановяване /"връщане" по израза на законодателя/, чл. 129, ал. 1 от влезлия в сила на 01.01.2006 г. ДОПК определя, че такава претенция подлежи на релевиране само ако не са изтекли 5 години, считано от 1 януари на годината, следваща годината на възникване на основанието за възстановяване, освен ако в закон е предвидено друго. /чл 129, ал. 1, изр. 2 ДОПК/. И ако при действието на Д. допустимостта на искането не е ограничена със срок, то от 01.01.2006 г. /когато влиза в сила ДОПК/ започва да тече срокът по цитираната разпоредба. Предявеното след 01.01.2011 г. искане за възстановяване на ДДС за данъчните периоди февруари и март 2000 г., основано на съдебни решения, постановени от СГС по жалбата на [фирма] срещу ревизионни актове, издадени в рамките на повторни ревизии без да са налице предпоставките за това, според директора на ДОДОП С. не е следвало да бъде разглеждано по същество, но по съображения за процесуална икономия е АПВ е потвърден в частта, с която е отказано възстановяване на 330 071,62 лв

Този извод на ответника не съответства на данните в преписката, че след влизане в сила на решенията на СГС, III Г състав по адм. дело № 2926/ 2003 г. на 15.10.2004 г. /реш. по адм. дело № 2444/ 2004 г. на ВАС/ и на решението по адм. дело № 507/ 2001 г на СГС, на 12.05.2003 г. – реш. по адм.- дело № 10579/ 2002 г. на ВАС, искането за възстановяване на ДДС за периодите февруари и март 2000г. е заявено своевременно – на 18.10.2004 г. и по него е произнесен отмененият с решение на СГС ДАПВ № 1387/ 22.11.2004 г. След връщането на преписката за ново произнасяне е издаден АПВ № 14697/ 19.01.2007 г., отменен с акт на директора на Д. В. – решение № 182/ 19.03.2007 г. и преписката е последващо препратена по компетентност на ТД на НАП С. област. Във фактическата част от решението бяха назовани паралелно подаваните искания на [фирма] – те са приложени към молбата на дружеството от 07.11.2013г. – И. вх. № 0164 от 16.11.2006 г.; вх. № 0164 2071/ 22.01.2007 г., молба 26 Е 29/ 23.03.2007 г. Нещо повече – в РА № 2300 901/ 01.02.2008 г. изрично е посочено, че е издаден във връзка с подадена молба по чл. 129 ДОПК № 26 Е 29/ 23.03.2007 г. от дружеството. При тези данни съждението, че дружеството е бездействало в петгодишния срок по чл. 129, ал.1 ДОПК не може да бъде споделено.

При извода за допустимост на искането съдът дължи произнасяне относно неговата основателност:

По пункт 1 от И. - за възстановяване на 1 042 452,82 лв с фактическо основание отменен ДРА № Р. 169/18.12.2000 г. В рамките на производството, приключило с цитирания ДРА е установено, че за данъчните периоди, включени в обхвата му /от 01.01.1998 г. до 31.01.2000 г./, са издадени ДРА, по които на дружеството са възстановени ефективно 1 023 688 лв ДДС. Формиран е извод в отменения РА, че дружеството следва да върне неправомерно възстановен данък 715 954 лв. В обобщение е прието, че сумата 1 042 452,28 лв следва да бъде внесена в бюджета от [фирма]. При тези данни правилен е изводът на органа по приходите, издал АПВ, че след отмяната на ревизионния акт не се формира подлежаща на възстановяване сума. В цитираната част жалбата е неоснователна.

По отношение на данъчен период м. февруари 2000 г. пункт 2 от молбата –

353 038,48 лв и по т. 4 - 234574 лв /общо 587612,48 лв/. Бе посочено, че спрямо жалбоподателя е извършена ревизия по ЗДДС с обхват цитирания данъчен период въз основа на справка-декларация с резултат за периода ДДС за възстановяване 234574 лв по реда на чл.77, ал.2 ЗДДС /отм., считано от 01.01.2007 г./ За резултатите от нея е издаден РА № 03 066/ 06.03.2000г., в което производство сумата е призната за възстановяване. Р. акт, с който е признато правото на възстановяване, не е отменен – така приема и органът по приходите в РА № 2300 901/ 01.02.2008 г. стр. 5, 183 от делото/, така и протокол № 800214 от 22.02.2008 г. /л. 170 от делото, долу/. При извода, че И. във визираната част е своевременно заявено съобразно чл. 129, ал. 1 ДОПК и е подлежало на разглеждане отхвърлянето му с АПВ и потвърждащото го решение е незаконосъобразно и подлежи на отмяна. Естеството на дължимия акт, с който исканите действия подлежат на извършване – акт за прихващане или възстановяване, необходимостта от преценка за наличие към съответния момент на изискуеми публични вземания, събирани от НАП, включително в контекста на приетото в решение по адм. дело № 867/ 2006 г. на СГС /л. 79 от делото/, че за периода прихващанията с банкови бордера от 28, 29 март и от 12 април 2000 г. са неправомерно извършени, на основание чл. 160, ал. 3 ДОПК актът в цитираната част следва да бъде отменен и преписката да бъде върната на компетентния орган за извършване на нова проверка, при която да се съобразят горните указания.

По пункт 3 от молбата – 190 071,62 лв: За резултатите от ревизия с обхват данъчен период м. март 2000 г. въз основа на справка-декларация с резултат за периода ДДС за възстановяване 190071,62 лв по реда на чл. 77, ал. 2 ЗДДС /отм., считано от 01.01.2007 г./ е издаден ДРА № 073/ 30.09.2000 г., с който е определен ДДС за внасяне в размер на 726,40 лв заедно с лихви. С влязло в сила решение ДРА е отменен, а сумата 726,40 лв не е внесена от дружеството. За цитирания период е издаден РА № 2300 901/ 01.02.2008 г., с който правото на възстановяване на исканата сума е отречено. При липсата на данни, дискредитиращи валидността на цитирания официален удостоверителен документ жалбата срещу отказа да бъде възстановен ДДС за данъчен период март 2000 г. е неоснователна.

Сумата по пункт 4 от искането – 234 574 лв касае данъчен период м. февруари 2000 г. и съображенията бяха изложени по-горе.

В обобщение, жалбата е основателна в частта, насочена срещу АПВ, с който е отказано възстановяване на ДДС за данъчен период м. февруари 2000 г. В останалата част – срещу отказа да бъде възстановена сумата по пункт 1 от искането, срещу отказа да бъде възстановена сумата 190 071,62 лв по пункт 3 от искането е неоснователна.

Изходът на спора и своевременно заявеното искане за присъждане на юрисконсултско възнаграждение налагат уважаването му в размер на 130 лв. От ТР № 6/ 06.11.2013 г. на ОС ГТК на ВКС по тълк. дело № 6/ 2012 г. не следва извод за дължимост на списък по чл. 80 ГПК от ответника.

Съобразно уважената част от оспорването на дружеството се следват разноски, каквито са направени за заплащане на държавна такса в размер на 50 лв. Договорът за правна защита и съдействие, сключен на 12.06.2013 г. между жалбоподателя и адв. Д. в частта си „размер на възнаграждението”

препраща към чл. 7 от Наредба № 1/ 2004 г. на Висшия адвокатски съвет, а в частта относно падежа на задължението - до постановяване на решение по делото. Доказателства за погасяването му не са посочени. Поради това съдът присъжда сумата 12 лв.

Воден от гореизложеното, съдът:

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на [фирма], ЕИК[ЕИК], представлявано от Г. Ц. срещу решение № 123/ 22.01.2013 г. на директора на Дирекция „Обжалване и данъчно-осигурителна практика“ С. в частта му, с която е оставена без разглеждане жалбата на дружеството като насочена срещу несъществуващ акт досежно сума в размер на 143336,37 лв във връзка с отменен ДАПВ № 1387/ 22.11.2004 г.

ОТМЕНЯ, по жалбата на [фирма], ЕИК[ЕИК], представлявано от Г. Ц. акт за прихващане или възстановяване № 1251126/ 24.09.2012 г., издаден от С. В., старши инспектор по приходите в ТД „Големи данъкоплатци и осигурители“ С., потвърден от директора на Дирекция „Обжалване и данъчно-осигурителна практика“ С. при ЦУ на НАП с решение № 123/ 22.01.2013 г. в частта, с която е отказано възстановяване на ДДС за данъчен период м. февруари 2000 г. и

ВРЪЩА преписката на компетентния орган по приходите при ТД на НАП С. за издаване на нов акт за прихващане или възстановяване по искане вх. № 94 Г 9/ 16.07.2012 г. в частта му, касаеща данъчен период м. февруари 2000г.

ОТХВЪРЛЯ жалбата на [фирма], ЕИК[ЕИК], представлявано от Г. Ц. срещу Акт за прихващане или възстановяване № 1251126/ 24.09.2012 г., издаден от С. В., старши инспектор по приходите в ТД „Големи данъкоплатци и осигурители“ С., потвърден от директора на Дирекция „Обжалване и данъчно-осигурителна практика“ С. при ЦУ на НАП с решение № 123/ 22.01.2013 г. в останалата част.

ОСЪЖДА [фирма], ЕИК[ЕИК], представлявано от Г. Ц., да заплати на Дирекция "Обжалване и данъчно-осигурителна практика" [населено място] при ЦУ на НАП, [населено място], [улица] юрисконсултско възнаграждение в размер на 130 /сто и тридесет/ лева.

ОСЪЖДА Дирекция "Обжалване и данъчно-осигурителна практика" С. при ЦУ на НАП, [населено място], [улица] да заплати на [фирма], ЕИК[ЕИК], представлявано от Г. Ц. 12 /дванадесет/ лева разноси по делото.

Решението в частта, с която е отхвърлена жалбата на дружеството срещу решение № 123/ 22.01.2013 г. на директора на Дирекция „Обжалване и данъчно-осигурителна практика“ С. в частта му, с която е оставена без разглеждане жалбата на дружеството като насочена срещу несъществуващ акт досежно сума в размер на 143336,37 лв във връзка с отменен ДАПВ № 1387/ 22.11.2004 г. има характер на акт по чл. 147, ал. 3 ДОПК и не подлежи на обжалване. В останалата част подлежи на обжалване с касационна жалба пред Върховен административен съд, в 14-дневен срок от получаване на съобщенията до страните за неговото постановяване.

СЪДИЯ:

